

synspunkt

REDIGERET AF INGEBOG BRÜGGER

BRUCE SPRINGSTEEN er omsider for alvor slået igennem med sin nye, tredje LP, *Born To Run*. Omsider, for det har været en lang og hård tur, længere og hårdere for Springsteen end for de fleste.

Det begyndte ellers så godt. Efter ti års arbejde med musikken kom han pludselig i rampelyset. En anmelder, Jon Landau fra *Rolling Stone*, skrev, og ikke for at være smart (for han er ikke sådan): 'Jeg så rock'n'roll-musikkens fremtid. Den hedder Bruce Springsteen'.

Og så fik han kontrakt med CBS og indspillede to LP'er, *Greetings from Asbury Park, N.J.* — *New Jersey* — og *The Wild, The Innocent & The E Street Shuffle*, i '73 og '74, og man solgte ham under sloganet 'Den Nye Dylan', og han blev kritikernes yndling og blev rost og røvslikket i time- og spaltevis. Men han blev ikke for alvor publikums yndling — pladerne solgtes ikke, der var intet hit. Og lige meget hvor mange journalister der kalder een en Ny Dylan eller en Ny Elvis, så er det publikum der tæller.

Og efter to LP'er sagde publikum, sagde folk stadig væk til hinanden: 'Nå ja, Bruce Springsteen — jo, du, men han skal høres live'.

Så der var nerver på før den tredje, den alle gode gange tredje. Det var *Nu eller Aldrig*. Og med *Born To Run* blev det altså nu.

BRUCE Springsteen er fra Freehold, New Jersey, og 28 år — født 23. september 1949. Hans far er buschauffør, hans mor arbejdede på kontor. Bruces første musikalske oplevelse var Elvis. Elvis dengang da der, som Bruce siger, 'var noget galt med een, hvis man ikke ønskede man var Elvis'. Dengang begyndte Bruce at spille guitar, mens Roy Orbison sang for den ensomme, og man så det var een selv'. Da Beatles kom frem, tog han fat for alvor.

Han spillede lige siden med lokale bands, altid som leder, bands med navne som *Child*, *Steel Mill*, *Dr. Zoom & The Sonic Boom*. Han spillede for folk i kafehusene i Greenwich Village. Han spillede og spillede. Og så endelig, i '72, traf han gamle John Hammond der i sin tid fandt Bob Dylan og længe før ham Benny Goodman.

Og krøblingen står på hjørnet

og tigger på ny.
Det er hårdt at være helgen
i den store by. —

— Og Hammond satte ham i forbindelse med CBS, og de første plader blev indspillet. Men som sagt: først med *Born To Run* lykkedes det for alvor.

INDSPILNINGEN trak da også længe ud, netop fordi det var knald eller fald. Og CBS var ved at opgave Bruce. Men så kom hans førnævnte fan, rockjournalisten Jon Landau, ham til hjælp. (Landau har tidligere produceret MC5 fra Detroit, 60ernes *Blue Oyster Cult*). 'Vi frængte til hjælp udefra' siger Bruce, 'og han kom med den. Han prøvede ikke at lave tingene om, han gjorde det bare lettere for mig at lave dem på min egen måde'.

Bruce Springsteens 'egen måde' er de sidste måneder

— Han vil være lige som de andre, bare en fyr fra New Jersey med cowboybukser og venligt grin ...

HAN HAR BYENS HÅRDE LYD I SIN MUSIK

Forfatteren Dan Turrell introducerer i dagens Synspunkt sidste års mest omtalte nye amerikanske rock-sanger, by-troubaduren Bruce Springsteen.

blevet gennemdiskuteret i hele den amerikanske og internationale presse. Den er blevet beskrevet som 'Elvis der møder Dylan bag sceneindgangen', som 'James Dean genopstået med guitar', som 'musikalsk Coca-Cola'. Bruce Springsteen er blevet sammenlignet med eller har fået at vide han mindede om bl. a. Chuck Berry, Buddy Holly, Roy Orbison, Phil Spector — og så altså Elvis og Dylan.

MEN der er een ting der er typisk for ham, og der ligner han Lou Reed og David Bowie mere end nogen af dem: Han synger altid om byen, byen som det er så hårdt at være en helgen i, byen 'som er fuld af tabere'. Bruce Springsteen har, som der stod i en af hans pressemeddelelser, 'fortovets rytme og gadelysens flimren' i sin musik. Eller som han selv siger: 'Det jeg skriver er det jeg lever i. Historierne er der alle vegne omkring mig. Jeg skriver dem bare ned.'

De otte sange på den meget sammenhængende *Born To Run* — der godt kan kaldes en ny West Side

Story — har da også titler som *Thunder Road* (Tordenvej), *Tenth Avenue Freeze-Out* (Gade-Gys), *Backstreets* og *Jungleland*. Det er *Jungleland* alt sammen, *jungleland* af baggårde og gyder, jukebokse og jackpots, film og billygter i mørket, bevæbnede betjente og ensomme elskende i Den Amerikanske Storby-Nat, den storby-nat, hvor 'det virker som om du kan høre hele den satans by græde', hvor alle som een løber og er født til at løbe, *Born To Run*, eller *Born To Lose* eller *Born To Be Wild*, som det tidligere har heddet. Og hvor alle — alle 'de ensomme ryttere i Selvmords-maskinen' — gradvis er vokset sammen med byen og med byens lyde og billeder.

Terry, kan du huske
alle de film vi så
dengang vi prøvede at lære
at gå
ligesom de helle vi så gerne
ville blive
lige indtil nu hvor vi kan
se og se
at vi bare er som alle de
andre?

— spørger Springsteen et sted i sit *Jungleland*. Hele *Vor Tids Historie* sidder hele tiden i ham og hans sange, på overfladen såvel som nedenunder den.

BRUCE Springsteen har holdt på sit image: at være som alle de andre, just another boy from New Jersey med cowboybukser og venligt grin og ingen glimmer eller solvstjerner, bare en anden dreng fra New Jersey der har deltaget i gadebande-krige, spillet pinball, set James Dean-film lørdag aften og hørt Elvis på radioen hele sin barndom. 'Jeg er ingen helt, men jeg har min guitar og jeg har lært at få den til at tale'.

Måske kommer han til Europa her i foråret, det har hans manager stillet i udsigt. Ellers er den næste plan en dobbelt, måske en tredobbelt Live-LP — stadig ifølge manageren, Mike Appel. Springsteen selv forudsiger ikke så meget. Som han siger: 'Jeg er ikke typen der planlægger. Du kan ikke regne med noget i dette liv'. Det er bare een af de ting, han har lært af *Jungleland*.

EKSTRA BLADET, 6. marts 1976